

Сиракъ, сиракъ! На Влада се струваше, че това е много обидно, че за това цѣлиятъ свѣтъ го гледа и му се смѣе. И разбра той, че и въ сиропиталището е билъ сжщия сиракъ, само че е мислѣлъ, какво всички дѣца сж такива. Но сега, като гледаше какъ безгрижно живѣятъ неговитѣ господарчета — той затъжи болно за своята непозната майка . . .

Веднажъ чистѣха кжщата — приготвѣха за Великденъ. Влаго помагаше. Даже Радка събираше картичкитѣ и опушенитѣ портрети, като постоянно молѣше майка си, да ги окачи нѣкъждѣ на стѣната

— А, каза майката, като разглеждаше портретитѣ, за да задоволи малкото си момиченце, — вижъ, какъ знаешъ да шетащъ. Чакай... И тя се загледа въ малко едно портретче,, отъ кждѣто тжжно гледаха изсивѣлитѣ отъ врѣмето очи на млада жена.

— Да, ето, Влаго, — струва ми се, това е твоята майка. — И тя изтри съ вълнената си прѣстилка портрета. Желто, мазно пятно закриваше едната ржка на младата жена. Въ гладкопричесанитѣ ѣ коси бѣ забодена китка.

Влаго пое блѣденъ портрета. И той дълго. дълго го гледа съ широкоотворени очи . . . Малкото му сърце се сви отъ болка. Той боязливо погледна господарката си, като не знаеше — може ли да заплаче прѣдъ нея . . .

На другата заранъ хлѣбарьтъ отвори вратата къмъ фурната. Влаго още спѣше и тежко дишаше. Възглавницата бѣ измокрена отъ сълзи, а ржката му здраво стискаше нѣщо.

— Стани, момче — каза той. Врѣме е. Какво си се успалъ тази сутрина.

Влаго скочи уплашенъ и затърка съ ржцѣ очи, сѣкашъ не разбираше какво става съ него. Отъ рж-